

abstraktních vizí a představ.

Soubor listů obsahuje 178 korespondenčních jednotek chronologicky řazených z let 1834-1885, které jsou určeny 36 adresátům z nejrůznějších slovanských i neslovanských zemí a psány převážně ve slovenštině a češtině, tak i v maďarštině a němčině. Hroboň se po přijetí spisovné slovenštiny v roce 1843 stal jejím nadšeným obhájcem, který prostřednictvím romantických alegorií a symbolů pateticky vyjadřoval revoluční nálady obrozující se slovenské society. Vydavatel E. Hleba v Úvodu (s. 5-13) básnickovu korespondenci rozdělil do čtyř tematických okruhů: 1. studia v Levoči a Bratislavě a začátky uměleckých aktivit, 2. peripetie milostného vztahu k Bohuslavě Rajské, s níž Hroboň spojoval své plány do budoucnosti (jeho úspěšnějším sokem byl F. L. Čelakovský), 3. listy kolegům a přátelům většinou politického charakteru a 4. korespondence s českým lékařem a filozofem K. S. Amerlingem, jemuž se Hroboň nejčastěji svěřoval se svou "duší samotáře".

Hlebova edice, která je výsledkem dlouhodobého archivního studia v slovenských a českých vědeckých institucích a soukromých

sbírkách, se podnětně vřazuje do kontextu nepočetné řady badatelů zabývajících se Hroboňovým dílem (O. Čepan, F. Kleinschnitzová, C. Kraus, J. Magnuszewski, J. Mišianik, M. Pišút ad.). Vedle ediční poznámky zahrnuje i obšírné komentáře, seznam adresátů, bibliografické kalendárium a výběrovou literaturu o Hroboňovi. Vydavatel také musel řešit závažné textologické problémy, mj. volit odlišnou jazykovou úpravu při přepisu textů psaných český či tehdy ještě neustálenou štirovskou slovenštinou.

Obtížnost edice, z níž čtyřicet dopisů nebylo dosud publikováno, je dána i zvládnutím rozsáhlého počtu vysvětlivek - jmen, názvů, odkazů apod., pro které editor neměl oporu v dobových slovnících či encyklopediích. Publikaci souboru Hroboňových listů lze oprávněně považovat za cenný příspěvek nejen k lidskému a básnickému profilu autora, ale i celkově k hlubšímu poznání interpretačně opomíjené mesianistické linie slovenského romantismu. Nepochybně by po této edici mohla následovat monografie syntetizujícího rázu.

Anna Mikuš'áková

Káňa, P. - Rusnák, J.: Dve štúdie o Pavlovi Jozefovi Šafárikovi. Prešov. Acta Facultatis Philosophicae Universitatis Šafárikanae. Spoločenskovedný zväzok 14. 1995. 120 s.

Deväťdesiatá léta jsou pro studium odkazu Pavla Josefa Šafárika, této typicky dvojdomé, české i slovenské literatury patřící osobnosti, velmi příznivá. Připomeňme například sborník nazvaný Pavol Jozef Šafárik v slovenskej a českej slavistike (vydaný v roce 1993 a věnovaný XI. mezinárodnímu sjezdu slavistů v Bratislavě) nebo reprezentativní konferenci, konanou na půdě univerzity v Prešově v roce 1995. 200. výročí narození tohoto vědce, pedagoga, sběratele lidové

slovesnosti, editora, kritika a v neposlední řadě i básníka upomínají i dvě monografické studie od mladých slovenských badatelů, jež reprezentují dvě rozdílné, avšak vzájemně se doplňující badatelské metody, z nichž jedna je opřena o problematizaci a reflexi historické látky, druhá pak směřuje do oblasti tzv. exaktních metod.

Peter Káňa nazval svůj esejistický a problemově koncipovaný text *Od intuície k poznaniu* (s podtitulem *K ranej tvorbe P. J.*

Šafaříka). K uplatnění metodě poznamenal v úvodu Pavol Petrus, že autor "prichádza snovým pohľadom problematizujúcim stereotypnosť" (s. 3), což vztahuje zvláště k reinterpretaci lyrického kódu Šafaříkovy poezie a k plodné typologické konfrontaci náhledů Šafaříkových s názory německé klasické filozofie, estetiky i se stanovisky L'. Štúra (např. o lidové písni). V první kapitole Paradoxy, peripetie, impulzy tvorivosti se Káša zamýšlí nad Šafaříkovou cestou "od tradicionalizmu k novátorstvu" (s. 8) a rozebírá její paradoxy; dokládá, že Šafaříkovi je "klasicistické vnímanie krásy východiskom a inšpiračným zdrojom, menej normou, vôbec nie cieľom." (s. 13) V kapitole Raná poézia medzi invenciou a zručnosťou vychází Káša z poznatků literární vědy o inspirativnosti, originalitě a novátorství Šafaříkova debutu, sbírky Tatranská múza s lýrou slovenskou (1814 v Levoči), a to na pozadí jejího srovnání se sbírkami Bohuslava Tablice. Žel zdá se, jakoby Tablic z této komparace vyšel až příliš bezproblémově a zploštěně. Psát o poezii "falošného pátosu a rétorizmu" (s. 32) znamená dostatečně nepřehlížet ke specifické moralistní poezie, která je mj. i patetická a retorická (především v mravoučné větvi), aniž by musela být nehistoricky vzato "falešná". Ostatně mravoučné poezii se nevyhýbá ani Šafařík (srov. jeho básně Lenoch s typickou exemplifikací, imperativem, veršovou a rytmickou fakturou atp). V jiných polohách potom ukazují Tablice výbory z poezie, objevující prvky invenční básnické hry, ironie, humoru, ohlasů lidové písně (srov. Oberanie ovocia. Prel. S. Moravčík. Bratislava 1986). Podnětnější se jeví čteně díle komparace mezi P. J. Šafaříkem a Andrejem Sládkovičem (např. destrukce idyly, která je tak závažná při prosazování romantického životního pocitu). V třetí kapitole pak Káša analyzuje Šafaříkovy literárněteoretické a estetické soudy v souvislosti se zrodem "subjektivního vedomia příslušnosti k širšiemu spoločenstvu -

národu" (s. 36) a opět - věren postupu odhalování a vysvětlování paradoxů - hledá jejich racionální vysvětlení a opodstatnění. Nejzajímavější závěry nabízí srovnání názorů na folklórní slovesnost Šafaříka a L'. Štúra (s přesahem k Jánú Kalinčiakovi). Škoda jen, že studie jako celek i jednotlivé kapitoly zůstaly v podobě jakéhosi "elementárního náčrtu" (s. 42), protože snad každý Kášův nápad by si zasloužil podrobnější literárně-historickou analýzu. Textu by také prospělo, kdyby byla látka více hierarchizovaná a mohl tak být učiněn jednoznačný závěr. Ale i v této podobě - problematizující, esejistické, nápadité - plní studie svoji funkci a otevírá prostor pro další bádání.

Druhá monografická studie od Juraje Rusnáká nese název Využitie exaktných metod pri analýze básnického textu Pavla Jozefa Šafaříka. Jak napsal v předmluvě Ján Sabol (Úvod podepsán dvěma autory, ale podle profesní orientace usuzujeme na to, že Petrus hodnotí látku literárněhistorickou a Sabol jazykovou), "ide o aplikáciu základných matematickoštatistických metod a veličín teórie informácie pri výskume štruktúry slovnjej zásoby v troch básnických textoch obdobia slovenského klasicizmu" (s. 4), a to druhého svazku Tablicovy Poezye (1807), Šafaříkovy Tatranské Múzy s lýrou slovenskou (1814) a Slávy dcery Jána Kollára (1824). Rusnák sleduje napětí mezi množinou lexikálních jednotek (reprezentující rozsah "lexiky textu") a množinou tvarů (jako vrstvou kumulující celou kapacitu textu - s. 67), vymezuje dvě skupiny slov, a to slova s frekvencí větší než 1 a slova s absolutní frekvencí rovnou jedné (v nich spatřuje signál "osobitosti, neopakovatelnosti textu" - s. 67). Slovní zásobu textu chápe jako množinu vzájemně kooperujících subsystemů s rozdílnou sémantickou hodnotou, využívaje přitom poznatků J. Mistríka a M. Těšitelové. Závěry z šesti kapitol, shrnuté na str. 98-100, velkou souladí s obecnými poznatky získanými jinou než matematicko-statistickou

cestou (chápáno z hlediska významu pro literární vědu). O Šafaříkově básnickém debutu soudí, že má mezi třemi srovnávanými texty nejnižší stupeň opakování lexikálních jednotek, nejužší lexikální základnu a nejvyšší index gravidity, "signalizující mieru pestrosti využívania opakovaných slov v texte" (s. 98). Lexiko Tablicovy sbírky charakterizuje jako málo kvalitní, nedůsledně vystavěné, s tendencí k přímocha-rosti a redundanci. Z hlediska kompozičních schopností autora "vystavav' lexiku ako text" (s. 100) je hodnoceno lexikální předivo Slávy dcery jako "nejprecízejšie utkané" (tamt.).

Jakkoli jsou závěry, získané exaktními matematickými metodami přesvědčivé, nebylo by vhodné zapomínat, že se soustřed'ují k analýze jazykové, zatímco literární věda musí sledovat komplexní hodnotu díla, která je vícevrstevnatá. Proto i závěr o nízké kvalitě lexika druhého svazku Tablicovy Poezye bychom neměli chápat jako důkaz nízké hodnoty jeho poezie jako celku: v tom případě by nemělo smysl z něj pořizovat výbory, které - byť v "překladech" - tento myšlenkový pochod nepotvrzují.

Celkově lze konstatovat, že obě monografické studie jsou podnětným příspěvkem do šafaříkovského bádání na Slovensku i u nás.

Alexej Mikulášek